

vi i Løbet af nogle faa Uger kan faa Lovforslaget vedtaget. Man maa nemlig ikke se bort fra, at selv om vi er i Stand til i nogen Maade at give Kommunerne en Vejledning med Hensyn til Muligheden for at faa de nye Regler indført, er det dog først, naar Loven er vedtaget, at man for Alvor kan sige: saadan og saadan skal det være. Nu indeholdes der ganske vist i Lovforslaget Bestemmelser om Dispensationer, der kan gives baade af Amterne og Ministeriet, henholdsvis for Landet og for Byerne, men til Trods derfor vil jeg alligevel anse det for overordentlig heldigt, om man, hvad enten man er Tilhænger eller Modstander af Loven, samles i Bestræbelserne for, at Behandlingen bliver tilendebragt saa hurtigt som muligt.

Maegaard: Jeg skal paa nærværende Tidspunkt ikke bidrage væsentligt til at forlænge Forhandlingerne, idet det er min Opfattelse, at vi maa gøre, hvad vi kan, for snarest mulig at komme ind i et virkeligt Arbejde med Hensyn til Lovforslaget for eventuelt at faa et Resultat ud af det i betimelig Tid. Men jeg har dog Lyst til at give Gensvar paa noget af det, der er sagt.

Jeg vil sige til den højtærede Minister, at jeg ved ikke, om jeg fik et bestemt Løfte om, at Omsætningsafgiften af Automobileer skulde gaa over til Amtsraadene. Jeg vilde have sat Pris paa, om et saadant var blevet givet. At Takken derfor ikke vil udeblive, tror jeg, jeg tør garantere for. Denne Omsætningsafgift er let at beregne og let at overføre fra Staten til Amtsraadene. Jeg tror, Regeringen burde gøre sit til at sætte Udgifterne ned og maaske sætte enkelte Indtægter op og ikke oftere komme med Forslag om at nedsætte saadanne Indtægter, som blev nedsat for et Aars Tid siden. Men da den nu gjorde det den Gang, saa havde vi gerne set Automobilomsætningsafgiften overført til Amterne. Det vilde vi i højere Grad have takket for end for at blive fri for Skatten paa Sveskerne.

Dernæst vil jeg gerne med Hensyn til § 3, 3die Stykke, der handler om de Bygninger, der er opført efter 1916, i den dyre Periode — og Tiderne er jo heller ikke endnu saadanne, at man kan sige, at der bygges billigt —, gøre opmærksom paa, at ved Vurderingen til Ejendomsskyld og til Grundskyld til Staten bliver der ikke taget Hensyn til de høje Byggepriser, der bliver selvfølgelig anlagt det samme Syn paa disse Ejendomme som paa Ejendomme, der er opført før 1916. Der er mange Tilfælde, hvor disse Ejendomme staar til en Ejen-

domsskyld af f. Eks. 10 000 Kr. for en to-tre Værelsers Lejlighed — jeg tror i det hele taget ikke, der er mange, der staar over 10 000 Kr. —, og hvis man nu for disse Ejendomme skulde give et Fradrag af 12 000 Kr. pr. Lejlighed, saa synes jeg, dette viser, at Kravet er lidt vidtgaaende. Men jeg vil tilføje: hvis der skal være et ekstraordinært Fradrag for de Ejendomme, som er bygget i den dyre Tid, hvad skal man saa sige om de Folk, der har købt deres Ejendomme i den dyre Tid? Mange Landbrugsejendomme er købt til Priser, der ligger meget højt, og dette har været Aarsag til, at hele Prisniveauet ved Ansættelsen til Ejendomsskyld er steget. Det er der ikke taget Hensyn til ved Over-Skyldraadets Udregning af Gennemsnitstal o. s. v. Vi er der oppe paa en gennemsnitlig Højde, som kunde berettige til, at man sagde til de Folk: I skal ogsaa faa en Lettelse!

Den enkelte Ejendomsbesidder kan sige: Byernes Beboelseshuse faar, fordi de er opført i den dyre Tid, Skattelettelser, der ligefrem medfører Skattefrihed, men jeg, der har været nødt til at købe en Ejendom i den dyre Tid, hvad faar jeg? Jeg tror ikke, det vil være nemt i et Lovforslag som dette at komme til Regler, der vil virke blot tilnærmelsesvis tilfredsstillende, og derfor var det, jeg i Gaar henstillede til den højtærede Minister selv at tage den Bestemmelse ud af Lovforslaget og gøre et Forsøg paa at forme Bestemmelser, der sigter paa det, som den højtærede Minister ønsker. Dermed har jeg selvfølgelig ikke givet noget som helst Tilsagn om, at vi vil vedtage det, som Ministeren eventuelt foreslaar, men vi vil som ved alt andet, der bliver fremsat for os, forhandle og tage sagligt paa Tingene.

Dernæst vil jeg gerne i al Almindelighed bemærke, at jeg ved yderligere at gennemgaa det foreliggende Lovforslag er blevet opmærksom paa adskillige Punkter, hvor der i høj Grad trænges til, at der læses Korrektur, selv om det maaske kan siges at angaa Ubetydeligheder. Det sidste Punktum i § 13 lyder f. Eks. saaledes: „For Københavns og Frederiksberg Kommunes Vedkommende gør Kommunalbestyrelsen paa tilsvarende Maade Indstilling til Indenrigsministeren om Udfærdigelse af en Vedtægt for København“. Der staar altsaa her, at Frederiksberg Kommunalbestyrelse skal gøre Indstilling om, hvorledes Skattevedtægten skal se ud for Københavns Vedkommende; det tror jeg hverken København eller Frederiksberg vil sætte Pris paa. Jeg fremdrager dette ene Eksempel, fordi det er ret betegnende, men det kan godt være,